

Entrevista a l'autor de 'El nostre amic el rei'

“Hassan és un torturador, un assassí”

El llibre de Gilles Perrault publicat a França recentment ha provocat un gran enrenou i seriosos problemes entre França i el Marroc.

M és que un èxit de llibreria, *El nostre amic el rei*, el llibre de Gilles Perrault és un acte polític. Sobre la seua intervenció com a "portaveu dels sense-veu", vet aquí les explicacions de l'autor.

—*¿Per què escriure aquest llibre?*

—El punt de partida va ser la correspondència que mantenia amb un presoner condemnat a vint anys per distribuir pamflets. Hi ha circumstàncies en què testimoniar és un deure... La primera vegada que vaig sentir parlar dels morts vivents de Tazmamart em va semblar una follia. Vaig refusar aquesta història, però a poc a poc les coses s'instal·len, van fent forat, us toquen i u hi és caçat. Tazmamart, els nens Oufkir, i els Serfaty se m'han imposat. Jo he estat l'escrivà públic, el portaveu dels sense-veu. Aquest llibre és el menys personal de tots els que he escrit, el que conté menys revelacions, però no hi ha ni una sola coma a reprotar-me.

—*És a dir que els governants francesos ho sabien...*

—El que és una sorpresa per al públic no ho és per al món oficial. És suficient llegir els informes d'Aministia Internacional.

—*¿Per quina raó concreta us ha portat el rei Hassan II davant la justícia?*

—No m'ataca pel llibre sinó per insults i difamació per les entrevistes que he mantingut en els mitjans de comunicació. Hi he dit el que en pensava, d'ell: que és boig, normalment boig, com qualsevol home després de trenta anys de poder absolut, boig com Castro. Però també que és un malfactor, un assassí, un torturador. I això és el mínim que se'n pot dir. El procés haurà de tenir lloc durant aquest mes de febrer. L'hi preparem algunes sorpreses, si vol fer una volta de vals judicial, haurà de comptar amb el dolor.

—*¿Contraatacareu?*

—A partir el moment en què u fa dels

Hassan II.

ARXIU

drets de l'home un dels seus valors essencials, és evident que hi ha el deure de l'ofensa contra un cap d'estat estranger que els viola. L'ofensa que jo li faig està fonamentada en motius seriosos, reals i dignes.

—*¿Ha provat, algú, de prohibir el llibre?*

—El dia de la presentació el ministre de l'Interior, Driss Basri, va venir a veure el seu homòleg Pierre Joxe i li va demanar la prohibició. Després li va proposar a l'editor de comprar l'edició i indemnitzar àmpliament l'autor. Joxe li va dir que no i no és el meu estil ni el de la casa Gallimard acceptar solucions financeres.

Al Marroc corre el rumor que m'haurien ofert 100 milions...

—*Hassan ha parlat de complot organitzat, de campanya contra el Marroc. Roland Dumas ha hagut d'anar al Marroc per explicar-se. ¿Heu posat en dificultats el govern deliberadament?*

—Aquest llibre, l'he escrit per als francesos, per a saber si, després de llegir-lo, desitjaven que els nostres governants continuaren dient "el nostre amic, el rei". Als marroquins no els dic el que haurien de fer. M'hauria agradat que Roland Dumas diguera que hi ha situacions inad-

tres. El viatge humanitari de Danièle Mitterrand als camps de refugiats del Polisario va caure malament, i, doncs, potser hauria estat preferible anul·lar-lo.

—*L'oposició marroquina l'ataca durament, l'acusa d'haver aturat el procés de democratització.*

—Mentre els líders de l'oposició m'envien felicitacions clandestinament, puc llegir en la premsa del Marroc els seus posicionaments indignats contra el llibre. Jo els conteste que hi ha un moment en què s'ha de trencar amb l'ambigüitat i que aquest moment ja ha arribat.

ca que se'm fa sobre l'atur a la democràcia és nul·la i intencionada. Quant als diners, una bona part va destinada a ajudar unes organitzacions que no tenen un gallet i que cal subvencionar. Si això funciona, millor, i si no, pitjor. Quan vaig ser condemnat, amb Philippe Alfonsi, vaig haver d'indemnitzar amb 35.000 francs per danys i interessos uns policies marsellesos, no he hagut de fer cua.

—*Al Marroc es tem que els supervivents de Tazmamart siguin enterrats vius en un fossar. ¿No és arriscat dir que és per culpa seua?*

—A vegades cal assumir riscos, no tant per u, això és elemental, sinó pels altres. En efecte, és molt versemblant pensar que Hassan no admetrà mai la possibilitat que cap supervivent en parle, de Tazmamart. És dur d'arriscar-se al fet que les gentes de Tazmamart siguin assassinades, tanmateix, les famílies que he consultat hi han estat d'acord: "En la situació en què es troben, la mort seria un alliberament".

—*¿Penseu que els altres, els Oufkir, Serfaty, o els seus amics poden ser alliberats?*

—El compromís, la mobilització, l'impacte immediat són de tal calibre que, passe el que passe, això es trenca: o se soluciona en un temps raonable —uns mesos— o no n'eixiran mai.

—*¿Que li agradaria afegir al llibre?*

—Parlar de la corrupció financera de Marroc, molt més forta del que jo pensava.

—*La vostra acció en favor de l'abolició del deute ha fet que la premsa us tracte de "tercermundista" endarrerit, ¿què hi contesteu?*

—És absurd que em tracten de "tercermundista" perquè ells mateixos pensaven, en els anys 60, que el tercer món regeneraria la humanitat. Ara, està a punt d'explotar. Això fa apassionant la qüestió del deute perquè se situa en el centre de les relacions entre els països del Tercer Món i els països desenvolupats. Ser Tercer Món, avui, significa fer que el món desenvolupat s'interesse no tant en el desenvolupament d'esperances, per pietat o impulsos caritatius, sinó simplement per allunyar-ne l'ombra de la fam, de la mort. Quan els problemes són planetaris, les solucions també ho han de ser. O es troben solucions per al tercer món que valguen per a tota la humanitat, o no es troben i, llavors, el món rebotarà.

©L'Autre Journal/Catherine Sinet
Trad.: Vicent Hernández Esteve.

Carrer a Marroc

ARXIU

missibles, que recordara les declaracions del rei quan defensava el dret i el deure de no-ingerència en els països estrangers, el respecte dels drets de l'home...

George Kiejman s'ha mogut realment a favor dels Oufkir, dels quals era advocat, i ha estat pel rei. Espere que, ara, farà sentir la seua veu en el consell de minis-

Els marroquins tenen l'excusa de viure sota un règim dur, però quan caiga Hassan es podrà veure que el que jo conte és un deu per cent de la veritat. Rep moltes cartes, molts testimonis, fins i tot aquets matí: "He perdut quatre membres de la meua família, entre els quals hi ha la meua germana enterrada viva..." La críti-